

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.257 van 24 april 2013
in de zaak A. 203.990/XIV-34.057**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen
XXX
XXX
3. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Van Vreckom
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue des Brasseurs 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 maart 2012 (griffiestempel), strekt tot
de vernietiging van het arrest nr. 74.691 van 7 februari 2012 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8262 van 26 maart 2012 wordt het cassatieberoep
toelaatbaar verklaard.

De tweede verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Anne Duchez, die loco advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 22 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 27 april 2011 niet-ontvankelijk.

Op 17 mei 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hierboven genoemde beslissing met een arrest van 7 februari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. Met het bestreden arrest is het beroep tot nietigverklaring in hoofde van de minderjarige kinderen XXX en XXX niet-ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij heeft geen belang om het bestreden arrest wat dat betreft aan te vechten en richt daar ook geen middel tegen.

4.2. In de memorie van antwoord, die enkel de naam van de tweede verweerster draagt en waarin deze laatste zich “eiseres” noemt, werpt de tweede verweerster een exceptie van gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partij op omdat de tweede verweerster op 10 november 2011 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend “met nieuwe medische attesten die voldoen aan de voorwaarden die de tegenpartij meent te moeten stellen”. Zij deelt nog mee dat die aanvraag met een beslissing van 6 januari 2012 ontvankelijk is verklaard.

Het feit dat de tweede verweerster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die nadien ontvankelijk is verklaard, doet geen afbreuk aan het belang van de verzoekende partij bij het huidige cassatieberoep. Het bestreden arrest heeft immers ook betrekking op de eerste verweerder en het gaat daarbij uitsluitend om medische attesten die op de eerste verweerder betrekking zouden hebben. Er blijkt nergens uit dat deze laatste de aanvraag van 22 februari 2011 die tot het bestreden arrest heeft geleid, niet zou handhaven. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en wijst erop dat de door de verweerders bij hun aanvraag gevoegde medische attesten van 20 december 2010 en 3 februari 2011 niet voldoen aan het model zoals voorgeschreven door het op 24 januari 2011 gewijzigd koninklijk besluit van 17 mei 2007. Het getuigschrift van dr. Pestiaux van 3 februari 2011 bevat bovendien geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. In dat attest staat onder rubriek B enkel “cf protocole patient” vermeld, zodat volgens de verzoekende partij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen en de verweerders niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het attest van 3 februari 2011 wel degelijk identiteitsgegevens van de verweerders bevat. Daarom is de aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing terecht niet-ontvankelijk verklaard. De vakjes voor de naam, geboortedatum, nationaliteit en geslacht zijn op het medisch attest niet ingevuld.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt dat de aanvraag moet vergezeld zijn van een standaard medisch getuigschrift, bij gebreke waaraan de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard. Het gaat hier niet enkel over de aanwezigheid van de medische informatie maar ook over de vorm en de wetgever heeft geen gradatie ingevoerd met betrekking tot de formele conformiteit. De gemachtigde ambtenaar moet zich dus beperken tot de vaststelling of het ingediende getuigschrift al dan niet volledig conform is met het in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziene model. Het gaat om een absolute conformiteitsvereiste. De eerste rechter heeft volgens de verzoekende partij de in het huidige middel aangehaalde bepalingen miskend door te oordelen dat het doel van de regelgeving werd bereikt vermits de door de huidige verweerders gebruikte getuigschriften inhoudelijk overeenstemmen met het standaard medisch getuigschrift en de aanvraag dus niet onontvankelijk had mogen worden verklaard, enkel op basis van het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gebruikt.

6. In de memorie van antwoord stellen de verweerders dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing terecht heeft vernietigd vermits uit het administratief dossier blijkt dat zij een medisch getuigschrift bij de aanvraag hebben gevoegd dat alle rubrieken van het standaard medisch getuigschrift bevat en alle identiteitsgegevens van de eerste verweerder, de datum, handtekening, stempel en het RIZIV-nummer van de arts. Een aanvraag om machtiging tot verblijf moet niet onontvankelijk worden verklaard wanneer de hoofding van het medisch attest niet dezelfde vermelding als het standaard medisch getuigschrift bevat. Wel heeft de wetgever precieze eisen aan de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift willen stellen, met name wat betreft de vermelding van de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Evenals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld, achten de verweerders het kennelijk onredelijk de aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren, enkel omdat drie woorden in de titel van hun medisch attest verschillen van het standaard medisch getuigschrift. Het medisch getuigschrift wordt trouwens gehecht aan de aanvraag om machtiging tot verblijf, die aan de dienst Humanitaire Regularisaties wordt gericht en niet rechtstreeks aan de adviserende geneesheer. De dienst Vreemdelingenzaken werd dus niet verhinderd om zijn taak van onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag uit te oefenen.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

8. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf per aangetekende brief moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en vergezeld moet zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Het model van dat standaard medisch getuigschrift is vastgelegd in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekers twee medische getuigschriften van dokter A. Pestiaux van 20 december 2010 en 3 februari 2011 bij hun aanvraag hebben gevoegd, dat deze getuigschriften niet conform het model van het standaard medisch getuigschrift zijn opgesteld, dat het getuigschrift van 3 februari 2011 “geen link met een identificeerbare patiënt (bevat) aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan”, dat dit document bijgevolg niet als een medisch getuigschrift kan worden beschouwd en dat de betrokkene dus geen standaard medisch getuigschrift voorlegt.

Dienaangaande wordt in het bestreden arrest geoordeeld dat niet blijkt dat geen gebruik is gemaakt van het standaard medisch getuigschrift zoals vastgelegd in de bijlage aan het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Volgens het bestreden arrest toont “(e)en eenvoudige vergelijking van het bijgevoegde medische attest met het attest zoals gepubliceerd in bijlage aan het koninklijk besluit van 24 januari 2011 (...) aan dat het bijgevoegde medische attest alle rubrieken bevat zoals aangegeven (en in dezelfde volgorde), alsook de identiteitsgegevens van verzoeker, de datum, de handtekening en stempel van de arts en RIZIV-nummer”, op grond waarvan het kennelijk onredelijk wordt geacht om in de aanvankelijk bestreden beslissing vast te stellen dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

Het verweer dat een verschil van enkele woorden in de titel van het standaard medisch getuigschrift niet tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag kan leiden, is niet dienstig omdat de aanvraag in de aanvankelijk bestreden beslissing niet-ontvankelijk werd verklaard omdat het medisch attest geen link met een identificeerbare patiënt bevat aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Er wordt niets vermeld over een vormverschil wat betreft de hoofding van het medisch getuigschrift.

Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 februari 2011 twee medische attesten waren gevoegd en dit ook in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld, is in de beoordeling in het bestreden arrest enkel sprake van “het bijgevoegde medische attest” in het enkelvoud.

Vermits het medisch attest van 20 december 2010 van vóór het hoger genoemd koninklijk besluit van 24 januari 2011 dateert en een geheel andere vragenlijst bevat, kan dit attest niet zijn bedoeld in het bestreden arrest.

Het bestreden arrest heeft kennelijk enkel betrekking op het medisch attest van 3 februari 2011, dat inderdaad de vorm van het standaard medisch getuigschrift heeft en, zoals de eerste rechter terecht vaststelt, “alle rubrieken bevat zoals aangegeven”. Dat attest vermeldt echter de naam van de geneesheer, maar niet van de patiënt: de voorziene ruimte voor de naam en voornaam van de patiënt, de geboortedatum, de nationaliteit en het geslacht zijn niet ingevuld, noch zijn deze gegevens elders op het medisch getuigschrift vermeld. In het bestreden arrest kon dan ook niet zonder schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen worden geoordeeld dat het medisch getuigschrift “de identiteitsgegevens van verzoeker”, thans de eerste verweerder, vermeldt. Deze gegevens zijn nochtans verplicht volgens het in artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bedoeld standaard medisch getuigschrift waarvan de vorm is vastgelegd met het hoger genoemd koninklijk besluit van 24 januari 2011. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet met eventuele andere gegevens of stukken rekening te houden omdat hij niet zelf in de beoordeling van de feiten mag treden en omdat in het bestreden arrest uitsluitend naar het medisch attest zelf van 3 februari 2011 wordt verwezen zonder vermelding van enig ander element om tot zijn besluit te komen. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 74.691 van 7 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**

4. De verweerders worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig april tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen